

§ 9. 1. Ministrowie, którym podlegają instytuty naukowo-badawcze, uchylą w ciągu miesiąca od daty wejścia w życie rozporządzenia ważność zezwoleń na zajęcia dodatkowe wydanych dotychczas samodzielnym pracownikom naukowym z zachowaniem terminu potrzebnego do rozwiązania umowy w dodatkowym miejscu pracy oraz zalecą dyrektorom instytutów uchylenie na tych samych zasadach ważności zezwoleń udzielonych dotychczas pomocniczym pracownikom naukowo-badawczym.

2. Z pracownikami naukowymi zatrudnionymi w dodatkowym miejscu pracy, którzy do dnia 30 listopada 1961 r. nie uzyskają we właściwym trybie zezwolenia na dodatkowe zatrudnienie, kierownicy zakładów pracy dodatkowo zatrudniających tych pracowników rozwiążą stosunek pracy z za-

chowaniem okresu wypowiedzenia ze skutkiem najpóźniej na dzień 28 lutego 1962 r.

§ 10. Szczegółowych wyjaśnień w przedmiocie wykonywania przepisów rozporządzenia udziela Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Szkolnictwa Wyższego, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz zainteresowanemu ministrowi.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

228

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie warunków i trybu powoływania pracowników naukowych w instytutach naukowo-badawczych.

Na podstawie art. 17 ust. 3, art. 18 i 29 ust. 2 oraz art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) zarządza się, co następuje:

Rozdział I

Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do instytutów naukowo-badawczych, zwanych dalej „instytutami”, działających na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60), zwanej w dalszym ciągu „ustawą”.

Rozdział II

Samodzielni pracownicy nauki.

§ 2. Na stanowisko samodzielnego pracownika nauki w instytucie może być powołana osoba, która uzyskała stopień naukowy lub tytuł naukowy docenta albo tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego, gdy wykazuje się ona dorobkiem naukowo-badawczym z dziedziny badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej.

§ 3. 1. Na stanowisko samodzielnego pracownika nauki w instytucie powołuje właściwy minister z własnej inicjatywy lub na wniosek dyrektora instytutu zaopiniowany przez radę naukową.

2. Do wniosku o powołanie na stanowisko samodzielnego pracownika nauki dyrektor instytutu dołącza:

- 1) dowód uzyskania przez kandydata stopnia naukowego lub tytułu naukowego docenta albo tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego,
- 2) charakterystykę działalności naukowo-badawczej i zawodowej kandydata ze szczególnym uwzględnieniem jego

dorobku w pracy naukowo-badawczej z zakresu działania instytutu lub pokrewnej,

3) opinię rady naukowej instytutu.

§ 4. 1. Wniosek dyrektora instytutu o powołanie kandydata na stanowisko samodzielnego pracownika nauki opiniuje rada naukowa instytutu w drodze uchwały podjętej w głosowaniu tajnym zwykłą większością głosów.

2. W razie ujemnej opinii rady naukowej o kandydacie na stanowisko samodzielnego pracownika nauki — dyrektor instytutu może wniosek swój podtrzymać, przedstawiając go ministrowi wraz z opinią rady naukowej.

Rozdział III

Samodzielni pracownicy naukowo-badawczy.

§ 5. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w instytucie może być powołana osoba, która:

- 1) posiada stopień naukowy doktora lub ukończyła studia wyższe z tytułem magistra, magistra inżyniera, lekarza lub innym równorzędnym,
- 2) spełnia warunki w zakresie stażu pracy określone w § 6 ust. 1,
- 3) wykazuje się określonym w § 6 ust. 2 dorobkiem naukowo-badawczym z dziedziny badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej,
- 4) uzyska stwierdzenie Komisji Kwalifikacyjnej, o której mowa w art. 16 ust. 3 ustawy, że może być powołana na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w instytucie.

§ 6. 1. Staż, o którym mowa w § 5, powinien wynosić:

- 1) w przypadku posiadania stopnia naukowego doktora:
 - a) co najmniej 4 lata pracy naukowo-badawczej w dziedzinie badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej bądź też

- b) co najmniej 6 lat pracy zawodowej w dziedzinie objętej działaniem instytutu lub pokrewnej,
- 2) w przypadku ukończenia studiów wyższych z tytułem magistra, magistra inżyniera, lekarza lub innym równorzędnym:
- a) co najmniej 8 lat pracy naukowo-badawczej w dziedzinie badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej bądź też
- b) co najmniej 10 lat pracy zawodowej w dziedzinie objętej zakresem działania instytutu lub pokrewnej.

2. Dorobek naukowo-badawczy, o którym mowa w § 5, stanowi całokształt działalności naukowo-badawczej i zawodowej, z tym że do dorobku tego należy przede wszystkim zaliczać:

- 1) osiągnięcia naukowo-badawcze lub wynalazki i udoskonalenia wdrożone lub będące w toku wdrażania do praktycznego zastosowania lub wykorzystane w pracach naukowo-badawczych,
- 2) kierowanie pracami naukowo-badawczymi,
- 3) publikowane i nie publikowane opracowania naukowo-badawcze oraz prace w zakresie popularyzacji nauki i techniki.

3. Jako osiągnięcia świadczące o dorobku naukowo-badawczym może być uznana również część opracowania zespołowego, jeżeli zostanie stwierdzone, że stanowi ona samodzielny wkład pracy osoby, która ma być powołana na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego.

§ 7. 1. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego powołuje właściwy minister na wniosek dyrektora instytutu zaopiniowany przez radę naukową instytutu.

2. Dyrektor instytutu przedstawia wniosek:

- 1) z inicjatywy własnej,
- 2) z inicjatywy przewodniczącego rady naukowej instytutu,
- 3) z inicjatywy przełożonego osoby ubiegającej się,
- 4) na prośbę osoby ubiegającej się.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć:

- 1) szczegółowy życiorys kandydata z uwzględnieniem przebiegu działalności naukowo-badawczej i zawodowej,
- 2) dowód posiadania przez kandydata stopnia naukowego doktora lub tytułu magistra, magistra inżyniera, lekarza lub innego równorzędnego,
- 3) dowody stwierdzające wymagany staż pracy naukowo-badawczej lub zawodowej,
- 4) charakterystykę dorobku naukowo-badawczego oraz kwalifikacji moralnych i postawy społecznej kandydata,
- 5) stwierdzenie, czy kandydat posiada znajomość co najmniej dwóch języków obcych, w tym jednego w słowie i piśmie; złożenie tego dowodu nie obowiązuje osoby posiadającej stopień naukowy doktora.

§ 8. Przewodniczący rady naukowej instytutu w porozumieniu z dyrektorem instytutu wyznacza trzech opiniodawców spośród samodzielnych pracowników nauki lub samodzielnych pracowników naukowo-badawczych. Co najmniej jeden z opiniodawców powinien być spoza grona pracowników instytutu. Opiniodawcy dokonują oceny całokształtu działalności i dorobku naukowo-badawczego kandydata.

§ 9. 1. Rada naukowa po wysłuchaniu sprawozdania opiniodawców podejmuje w głosowaniu tajnym uchwałę w sprawie opinii o wniosku dyrektora.

2. W posiedzeniu rady naukowej przy podejmowaniu uchwały, o której mowa w ust. 1, udział biorą opiniodawcy z głosem stanowczym.

§ 10. 1. Minister przed powzięciem decyzji o powołaniu na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego występuje do Komisji Kwalifikacyjnej, o której mowa w art. 16 ust. 3 ustawy, o stwierdzenie, czy kandydat ze względu na swoje kwalifikacje może być powołany na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego.

2. W posiedzeniu Komisji Kwalifikacyjnej przy rozpatrzeniu wniosku ministra o powołanie pracownika na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego uczestniczą powołani przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Przewodniczącego Komitetu do Spraw Techniki wysoko wykwalifikowani fachowcy-praktycy.

§ 11. 1. W szczególnie uzasadnionych przypadkach na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego może być powołana osoba, nie spełniająca warunków określonych w § 5 pkt 1 i 2, lecz wykazująca się wybitnym dorobkiem naukowo-badawczym, stanowiącym samodzielne osiągnięcie w dziedzinie badań objętych zakresem działania instytutu lub państwowej jednostki organizacyjnej określonej w art. 32 ustawy.

2. Do powołania na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego osoby, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy §§ 7 — 10.

§ 12. Powołanie na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w państwowych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 32 ustawy, następuje na warunkach i w trybie przewidzianych w §§ 5 — 11, z tym że:

- 1) podstawą wszczęcia postępowania związanego z powołaniem na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego jest wniosek kierownika jednostki organizacyjnej, o której mowa w art. 32 ustawy, złożony do ministra sprawującego nadzór nad tą jednostką,
- 2) postępowanie, o którym mowa w §§ 8 i 9, przeprowadza rada naukowa instytutu wskazanego przez ministra.

Rozdział IV

Pomocniczy pracownicy naukowo-badawczy.

§ 13. 1. Pomocniczymi pracownikami naukowo-badawczymi są:

- asystent naukowo-badawczy,
- starszy asystent naukowo-badawczy,
- adiunkt naukowo-badawczy.

2. Na stanowisko pomocniczego pracownika naukowo-badawczego może być powołana osoba, która:

- 1) uzyskała stopień naukowy doktora albo
- 2) ukończyła studia wyższe z tytułem magistra, magistra inżyniera lub lekarza albo innym tytułem równorzędnym, gdy wykaże się zamiłowaniem, zdolnościami i przydatnością do prac naukowo-badawczych w instytucji.

3. Na stanowisko asystenta naukowo-badawczego może być powołana osoba, która odpowiada warunkom określonym w ust. 1.

4. Na stanowisko starszego asystenta naukowo-badawczego może być powołana osoba, która:

- 1) odpowiada warunkom określonym w ust. 2 pkt 1 lub
- 2) odpowiada warunkom określonym w ust. 2 pkt 2 i ponadto:
 - a) posiada co najmniej 2 lata pracy w instytucie lub innej pokrewnej placówce naukowo-badawczej bądź posiada co najmniej 3 lata pracy zawodowej w dziedzinie objętej działalnością instytutu lub pokrewnej,
 - b) wykaże się opanowaniem metod badawczych niezbędnych w danym zakresie pracy oraz
 - c) wykaże się umiejętnością korzystania z literatury naukowej co najmniej w jednym z języków obcych.

5. Na stanowisko adiunkta naukowo-badawczego może być powołana osoba, która:

- 1) odpowiada warunkom określonym w ust. 2 pkt 1 i posiada co najmniej 2 lata pracy zawodowej w dziedzinie objętej działalnością instytutu lub pokrewnej albo odpowiada warunkom określonym w ust. 2 pkt 2 i posiada co najmniej 5 lat pracy w instytucie lub innej pokrewnej placówce naukowo-badawczej lub odpowiada warunkom określonym w ust. 2 pkt 2 i posiada co najmniej 8 lat pracy zawodowej w dziedzinie objętej działalnością instytutu,
- 2) wykaże się autorstwem (współautorstwem) w pracach naukowo-badawczych publikowanych lub nie publikowanych bądź autorstwem (współautorstwem) prac wdrożonych lub wdrażanych do produkcji albo autorstwem (współautorstwem) w patentach, świadectwach autorskich na wynalazki i udoskonalenia oraz
- 3) wykaże się umiejętnością krytycznego wyboru i oceny literatury naukowej i umiejętnościami organizowania pracy badawczej, naukowego opisywania doświadczeń i ich interpretacji oraz korzystania z literatury naukowej w dwóch językach obcych.

§ 14. 1. Na stanowisko pomocniczego pracownika naukowo-badawczego w instytucie powołuje dyrektor instytutu po stwierdzeniu przez radę naukową instytutu, że osoba ubiegająca się o stanowisko odpowiada warunkom określonym dla tego stanowiska w § 13.

2. Rada naukowa instytutu podejmuje decyzję po wysłuchaniu oceny zespołu kwalifikacyjnego, powołanego przez radę naukową spośród członków rady i pracowników naukowych instytutu.

3. Szczegółowe zasady dotyczące składu zespołu kwalifikacyjnego i powoływania jego członków oraz zasady i tryb działania zespołu określa regulamin rady naukowej.

§ 15. W szczególnie uzasadnionych przypadkach na stanowisko pomocniczego pracownika naukowo-badawczego może być powołana w trybie § 14 osoba nie odpowiadająca w pełni warunkom określonym w § 13, a mianowicie:

- 1) na stanowisko asystenta naukowo-badawczego — jeżeli ukończyła studia wyższe I stopnia, posiada co najmniej

3 lata pracy w instytucie lub pokrewnej placówce naukowo-badawczej bądź 4 lata pracy zawodowej w dziedzinie objętej działalnością instytutu lub pokrewnej i wykaże się zdolnościami do pracy badawczej lub uzdolnieniami w technice eksperymentalnej bądź też uzdolnieniami racjonalizatorskimi,

- 2) na stanowisko starszego asystenta badawczego — jeżeli ukończyła studia wyższe I stopnia, posiada co najmniej 4 lata pracy w instytucie lub pokrewnej placówce naukowo-badawczej lub 6 lat pracy zawodowej w dziedzinie objętej działalnością instytutu albo pokrewnej oraz podniosła swoje kwalifikacje na kursach specjalistycznych dla pracowników z wyższym wykształceniem, a nadto wykaże się zdolnościami do pracy badawczej lub uzdolnieniami w technice eksperymentalnej bądź też uzdolnieniami racjonalizatorskimi,

- 3) na stanowisko adiunkta naukowo-badawczego — jeżeli ukończyła studia wyższe I stopnia i posiada co najmniej 8 lat pracy w instytucie lub pokrewnej placówce naukowo-badawczej albo 10 lat pracy w dziedzinie objętej działalnością instytutu lub pokrewnej oraz wykaże się dorobkiem, publikacjami, opracowaniami naukowymi nie publikowanymi, patentami, świadectwami autorskimi, pracami wdrożonymi do praktyki świadczącymi, że dysponuje zasobem wiedzy dorównującym wymaganiom określonym w § 13 ust. 5.

Rozdział V

Przepisy końcowe.

§ 16. Powołanie na stanowisko pomocniczego pracownika naukowo-badawczego w państwowych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 32 ustawy, następuje na warunkach i w trybie przewidzianych w §§ 13—15, z tym że:

- 1) na stanowisko to powołuje kierownik jednostki organizacyjnej, o której mowa w art. 32 ustawy,
- 2) postępowanie, o którym mowa w § 14, przeprowadza rada naukowa instytutu wskazanego przez ministra.

§ 17. Dla rozwiązania stosunku pracy z samodzielnym pracownikiem nauki w przypadku przewidzianym w art. 22 ust. 1 pkt 4 ustawy wymagana jest opinia rady naukowej instytutu wyrażona w uchwale powziętej zwykłą większością głosów.

§ 18. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz zainteresowanym ministrom.

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz